

**ІНСТИТУТ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ
В СИСТЕМІ
ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ**

**МАТЕРІАЛИ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
КИЇВ, 17 СІЧНЯ 2014 РОКУ**

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

**ІНСТИТУТ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ
В СИСТЕМІ
ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ**

**МАТЕРІАЛИ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
Київ, 17 січня 2014 року**

*Рекомендовано до друку та розміщення на веб-сайті
Вченою радою Київського національного університету
імені Тараса Шевченка
(протокол № 4 від 02.12.13)*

**Інститут Президента України в системі державної влади
України: матеріали наукової конференції. - К. : Видавничо-
поліграфічний центр "Київський університет", 2014. - 472 с.**

Редакційна колегія: акад. НАН України, д-р філос. наук, проф., ректор Київського національного університету імені Тараса Шевченка **Л.В.Губерський**, д-р філос. наук, проф., член-кор. НАПН України, перший заступник Міністра освіти і науки України **Є.М.Суліма**, заступник Міністра культури України **В.С.Балюрко**, д-р геол. наук, проф. **С.А.Вижва**, чл.-кор. НАН України, д-р екон. наук, проф. **В.Д.Базилевич**, член-кор. НАН України, д-р іст. наук, проф. **Г.В.Боряк**, д-р юрид. наук, проф. **І.С.Гриценко**, д-р іст. наук, проф. **Г.В.Касьянов**, акад. НАН України, д-р філос. наук, проф. **А.Є.Конверський**, д-р політ. наук, проф. **В.В.Копійка**, помічник Першого Президента України **О.О.Максимова**, директор департаменту організаційно-аналітичного забезпечення і взаємодії із засобами масової інформації та громадськими об'єднаннями Міністерства науки та освіти України **А.В.Марченко**, директор департаменту наукової діяльності та ліцензування Міністерства науки та освіти України **О.В.Якименко**, д-р екон. наук, проф. **А.І.Ігнатюк**

Представлені у матеріалах науково-практичної конференції тези учасників подані в авторській редакції та відображають власну наукову позицію авторів.

Автори тез несуть повну відповідальність за точність наведених фактів, цитат, економ і ко-статистичних даних, наукової термінології, імен власних, джерел посилання.

Секція 1. ІНСТИТУТ ПРЕЗИДЕНТА В ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ УКРАЇНИ

Воронкова В.Г. <i>Ноосферне управління в системі державної влади України</i>	12
Гончаренко Н.І. <i>Інститут Президента в контексті суспільних трансформацій сучасної України</i>	16
Горбатенко О.М. <i>Інститут Президентства у становленні громадянського суспільства в Україні</i>	21
Горбач О.Н. <i>Реалізація особистості на вищих державних посадах</i>	25
Денисюк С.Г., Корнієнко В.О. <i>Політико-психологічні чинники сприйняття Інституту Президентства в Україні</i>	28
ДідухДЛ. <i>Інститут Президента в оптимізації державного регулювання інтелектуальної власності: світовий досвід та вітчизняні реалії</i>	32
Дранник В.А. <i>Державна служба у сфері управління</i>	36
Зайдель М.І. <i>Інститут Президента в системі врегулювання владно-бізнесових відносин</i>	40
Ільченко А.П. <i>Кредо "Україна - не Росія" у діяльності Л.Д.Кучми у формуванні зовнішньополітичної лінії України під час розв'язання конфлікту навколо острова Тузла</i>	45
Ковальчук Л.А. <i>Інститут Президента як форма посилення ефективності влади в перехідних суспільствах</i>	48
Коломієць Є.В. <i>Інформаційно-аналітичне забезпечення діяльності Президента України</i>	52
Коновалова М.В. <i>Роль послань Президента в розвитку національної інноваційної системи</i>	55

Кострубіцька А.В.	
<i>Особливості державного регулювання діяльності засобів масової комунікації під час президентських виборів в Україні</i>	60
Лікарчук Н.В.	
<i>Етапи формування стратегічних пріоритетів</i>	63
Максимова О.М.	
<i>Президенціалізм як чинник розвитку перехідних політичних систем</i>	66
Малкіна Г.М.	
<i>Інститут політичної відповідальності Президента України</i>	69
Маркітантов В.Ю.	
<i>Роль Президента України у формуванні та зміні вітчизняної політичної еліти</i>	74
Олабин О.В.	
<i>Інститут Президента в системі органів державного управління</i>	78
Олешук П.М.	
<i>Проблеми інформаційного висвітлення діяльності Президента України засобами мережі Інтернет</i>	82
Піонтковська А.К.	
<i>Перспективи впровадження світової практики лобізму в Україні</i>	86
Рудакевич М.Л.	
<i>Інститут президентства в Україні: проблеми лідерства...</i>	89
Салтовський О.І.	
<i>Проблема персон іф і каці ї політичної відповідальності публічної влади в українській політичній традиції</i>	94
Скворець В.О.	
<i>Життєустрій народу як орієнтир діяльності Президента України</i>	98
Федюк В.Ю.	
<i>Державотворчі процеси у сучасному бутті українського етносу в умовах глобалізації</i>	103
Черняхівська В.В.	
<i>Впровадження гендерних підходів як елемент забезпечення громадянського суспільства в системі державного управління</i>	108
Шестопалова Л.М.	
<i>Інститут Президентства: компаративний аспект</i>	110

Шляхтун П.П.	
<i>Еволюція конституційного статусу Президента України в системі виконавчої влади</i>	115
Штанько В.І., Авксентьева Т.Г.	
<i>Інститут Президента України як фактор політичної стабільності та загальнонаціонального порозуміння</i>	120
Шульга М.А.	
<i>Історико-правові засади Інституту Президента в Україні</i>	124
Юрченко С.В.	
<i>Зовнішньополітичні виклики державі в баченні Президентів України, 1991-2012 рр</i>	129
Секція 2. ДОСВІД ФУНКЦІОНУВАННЯ ІНСТИТУТУ ПРЕЗИДЕНТА В МОЛОДИХ ДЕОКРАТІЯХ	
Богомаз К.Ю., Сорокіна Л.М.	
<i>Інститут Президентства в Україні та європейських державах: досвід і перспективи розвитку</i>	135
Бориславський Л.В.	
<i>Президентська влада і перспективи її розвитку</i>	140
Бурдяк В.І.	
<i>Становлення Інституту Президента у Болгарії в період демократичної трансформації</i>	146
Вілков В.Ю.	
<i>Стратегічна президентська ініціатива "Творення української політичної нації" в політичному та політико-ідеологічному дискурсах</i>	151
Грубінко А.В.	
<i>Президент у механізмі здійснення державної влади: вітчизняний і зарубіжний досвід</i>	158
Дуднік О.Я.	
<i>Екс-Президенти України і формування громадської думки щодо євроінтеграційної політики керівництва держави напередодні Вільнюського саміту "Східного партнерства" (листопад 2013 року)</i>	163
Дутчак В.В.	
<i>Демократичні засади козацької демократії як історична передумова формування сучасних інститутів української держави</i>	168

Заболотна М.Ф. <i>Інститут Президентства в Аргентині: досвід демократичних перетворень</i>	172
Казаков О.О. <i>Порядок припинення повноважень Президента Російської Федерації</i>	176
Кіндзерський В.І. <i>Президентство в транзитивних соціумах: можливість політико-правової дисфункції</i>	180
Козловець М.А. <i>Інститут Президентства: від неопатримоніальності до ліберальності</i>	183
Колінець В.В. <i>Колізії встановлення в УРСР Інституту Президента</i>	188
Комнат Л.А. <i>Історична перспектива починань Віктора Ющенка</i>	193
Коріненко П.С., Старка В.В. <i>Конституційна діяльність Президента Української Національної Ради Західноукраїнської Народної Республіки Євгена Петругиевича</i>	196
Коршук Р.М. <i>Інститут Президентства в етнічних демократіях</i>	199
Кралоук П.М. <i>Формування світосприйняття першого Президента України Леоніда Кравчука в контексті культурних та політичних традицій Волині</i>	202
Кунченко-Харченко В.И., Трубин Ю.Ю. <i>Інститут Президента в молодих демократиях-Белорусский вариант</i>	204
Москалюк М.Ф. <i>Інститут Президентства пострадянських країн: особливості становлення та функціонування</i>	209
Муляр В.І. <i>Інститут Президента в реаліях пострадянських країн</i>	214
Новиков О.В. <i>Конституційно-правові аспекти функціонування Інституту Президента Республіки Польща згідно з чинною Конституцією країни</i>	219

Огірко Р.С. <i>Становлення і тенденції еволюції Інституту Президента в контексті філософсько-історичного підходу</i>	224
Приходько С.М. <i>Інститут Президентства в умовах демократичних трансформацій</i>	229
Саракун Л.П. <i>Формування національної ідентичності в умовах трансформації соціуму</i>	233
Семенець-Орлова І.А. <i>Особливі тенденції функціонування Інституту Президента в пострадянських державах на ранніх етапах демократичного транзиту</i>	235
Смолянчук В.Ф. <i>Національні інтереси України: еволюція в політичному часі</i>	240
Стойко О.М. <i>Інститут Президента у змішаних республіках Східної і Центральної Європи</i>	244
Удовик В.М. <i>Документарна спадщина Президентів держав у сучасному електронному інформаційному просторі: формування та склад</i>	248
Федорчук Т.П. <i>Президент Чеської Республіки Вацлав Клаус: штрихи до політичного портрету</i>	253
Чура В.І. <i>Участь обласних комітетів КПУ Галичини у заколоті ДКНС, як чинник становлення Інституту Президента в Україні</i>	258
Штельмашенко А.Д. <i>Інститут Президентства: історія та сучасність</i>	262
Секція 3. ІНСТИТУТ ПРЕЗИДЕНТА В СИСТЕМІ ВИЗНАЧЕННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЧНИХ ПРІОРИТЕТІВ РОЗВИТКУ ТРАНСФОРМАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ	
Бібік А.М. <i>Політико-правові аспекти повноважень Президента України в фінансовій та економічних сферах</i>	266
Бровдій А.М. <i>Місце Президента України у визначенні стратегії економічного розвитку України</i>	270

Варналій З.С. <i>Інститут Президента України в системі забезпечення економічної безпеки держави</i>	273
Вірченко В.В. <i>Роль Президента України у розвитку інтелектуального капіталу нації</i>	278
Гацька Л.П. <i>Ринок праці та політика зайнятості в умовах екологізації економіки</i>	283
Головко Л.С. <i>Методологічні засади динамічного моделювання сталого розвитку соціально-економічних систем</i>	286
Гончар І.А. <i>Статистичне забезпечення управління якістю освіти в Україні</i>	290
Єльчанінов Д.Б. <i>Системологічні основи формування стратегії сталого розвитку України: визначальна роль Президента</i>	292
Затонацька Т.Г. <i>Інститут президентства в системі визначення та реалізації стратегічних пріоритетів державної інвестиційної політики</i>	296
Карпінський Б.А. <i>Фінансове відображення державотворчого патріотизму нації в системі конституційного ладу та Інституті Президента України</i>	300
Коломієць Л.В. <i>Якість товарів і послуг в умовах трансформаційних процесів Української економіки</i>	305
Лазебник Л.Л. <i>Регулювання банківського сектору України: вибір стратегічних пріоритетів</i>	309
Лозова Г.М. <i>Роль інституту Президента у формуванні національної конкурентоспроможності України</i>	314
Панухник О.В. <i>Модернізаційний підхід до управління територіальним розвитком</i>	318
Якушин І.Д., Поліванов В.Є., Задирака О.І. <i>Якість життя в системі пріоритетів розвитку трансформаційної економіки України</i>	323

Секція 4. ПРАВОВІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ІНСТИТУТУ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Бабін Б.В. <i>Правовий інститут Президента України у системі програмного регулювання розвитку</i>	326
Бадло В.А. <i>Аналіз взаємодії Президента України з Кабінетом Міністрів України: загально правовий аспект</i>	330
Войтенко Ю.М. <i>Інститут президента у системі балансу влади в Україні: політико-правовий аспект</i>	332
Гриньків О.О. <i>Президент України ~ гарант верховенства права: законодавче закріплення і реалії сьогодення</i>	337
Закоморна К.О. <i>Конституційне закріплення цензу невиборності щодо кандидатів на посаду президента як важлива умова збереження засад демократичної держави (на прикладі постсоціалістичних країн)</i>	341
Івасішина Н.В. <i>Місце і роль президентства в політичній системі України</i>	346
Ковбан А.В. <i>Повноваження Президента України щодо оголошення війни і укладення миру: національний та міжнародний досвід</i>	348
Коляда Т.А. <i>Інститут президентства в системі органів публічної влади</i>	352
Кравчук М.В. <i>Інститут президентства в механізмі Української держави</i>	355
Новакова О.В. <i>Чинники розвитку інституту президентства в Україні</i>	360
Омельченко Н.Л. <i>Участь Президента України у законодавчому прогресі: сучасний стан та перспективи розвитку</i>	364
Перевода Є.В. <i>Взаємодія Президента України та місцевих органів виконавчої влади: еволюція політико-правових засад</i>	368
Пилипенко О.Є. <i>Правові аспекти функціонування інституту Президента України в 1991-2013 рр</i>	373

Самойловська В.П., Стовпець О.В. <i>Філософсько-правовий погляд на інститут президентства в сучасній Україні</i>	377
Самофалова О.Ю. <i>Президент України як суб'єкт правозахисної діяльності</i>	381
Шульженко І.В. <i>Правові аспекти повноважень Президента України щодо органів виконавчої влади</i>	385

**Секція 5. ІНСТИТУТ ПРЕЗИДЕНТА ТА ФОРМУВАННЯ
КОНСТИТУЦІЙНОГО УСТРОЮ УКРАЇНИ**

Бучин М.А. <i>Проблема застосування виборчих цензів щодо обрання глави держави: вітчизняний та зарубіжний досвід</i>	389
Гончарук В.П. <i>Проблеми оптимізації інституту виборів Президента України</i>	393
Гончарук Г.І. <i>Про входження Леоніда Кравчука у статус Президента України</i>	398
Килимник ІЛ. <i>Особливості розвитку інституту Президента України</i>	401
Коваль (Мисака) Н.В. <i>Конституційно-правові засади становлення допоміжних органів при Президентові України</i>	404
Крусян А.Р. <i>Інститут Президента України: становлення та розвиток</i>	407
Кузнецова З.В. <i>Роль та місце Президента України в системі захисту національних інтересів української державності</i>	412
Культенко О.В. <i>Характерні чинники діяльності Президента України на етапі становлення вітчизняної державності</i>	416
Левенець А.В. <i>Особливості статусу Президента як гаранта Конституції України</i>	421
Лисенко ГЛ., Волкова С.П. <i>Інститут Президента та формування конституційного ладу України: історично-ретроспективний аналіз</i>	424

Нікітін Ю.В., Нікітіна І.В. <i>Інститут Президента в системі внутрішньої безпеки України</i>	427
Орлов Ю.В. <i>Дійсні та уявні прогалени відповідальності за порушення виборчого законодавства</i>	432
Перетокін А.Г. <i>П'ять великих завдань Леоніда Кравчука є актуальними для інституту Президента й сьогодні</i>	436
Пухтинський М.О. <i>Роль інституту президентства у становленні місцевого самоврядування в Україні</i>	440
Романцов В.М. <i>Інститут Президента в новітній історії України</i>	444
Рудик П.А. <i>Про місце і роль Президента України в системі органів державної влади в контексті зміни президентсько-парламентської форми державного правління 2006 року</i>	449
Сергієнко С.Ю. <i>Історичні витоки сучасного Інституту Президента та формування конституційного устрою України</i>	453
Слінченко Л.В. <i>Конституційні повноваження Президента України у сфері законодавчої влади</i>	456
Ухач В.З. <i>Становлення та генезис інституту президентства в Україні: історико-правові аспекти</i>	460
Шаповал В.Д. <i>Місце та роль Президента України в конституційній системі органів державної влади</i>	464
Щербанюк О.В. <i>Президент України як символ держави та єдності народу</i>	467

І.А. Рудик, д-р істор. наук, професор,
Національний університет харчових технологій

**ПРО МІСЦЕ І РОЛЬ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ
В СИСТЕМІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В КОНТЕКСТІ
ЗМІНИ ПРЕЗИДЕНТСЬКО-ПАРЛАМЕНТСЬКОЇ ФОРМИ
ДЕРЖАВНОГО ПРАВЛІННЯ НА ПАРЛАМЕНТСЬКО-
ПРЕЗИДЕНТСЬКУ ЗА КОНСТИТУЦІЄЮ УКРАЇНИ
В РЕДАКЦІЇ 2006 РОКУ**

Місце і роль президента будь-якої країни в системі органів державної влади визначається республіканською формою державного правління: президентською, парламентською, змішаною. У багатьох країнах Європи відсутнє конституційне закріплення статусу президента та визначення його місця у системі поділу влади. В Україні правовий статус президента закріплений в розділі V Конституції [1]. Україна запозичила французьку модель перерозподілу владних повноважень між президентом як главою держави і урядом як колективним виконавчим органом (розділи II, III Конституції Французької Республіки) [2].

Залежно від положень Конституції України різних редакцій, які фіксуються протягом її чинності з дня прийняття в 1996 р., внесення змін до неї в 2004 р. та визнання в 2010 р. не чинним Закону України "Про внесення змін до Конституції України" від 8 грудня 2004 р., республіканська форма державного правління змінювалася. Необхідність вивчення цієї проблеми набуває особливої актуальності.

Започаткували її дослідження вчені провідних наукових і вищих навчальних закладів. Передусім це науковці Національної академії правових наук України, Інституту держави і права України ім. В.М. Корецького НАН України, вчені деяких вищих навчальних закладів, зокрема Національного університету "Юридична академія імені Ярослава Мудрого", Київського національного університету імені Тараса Шевченка, Національної академії державного управління при Президентові України та ін. [3]. Видані монографії, підручники, низка статей, в яких певна увага приділена питанням місця і ролі Президента України в системі органів державної влади. Проте в постановці зазначеного підходу до вивчення даної проблеми дослідження майже відсутні [4, с.156-175].

Зміна республіканської змішаної форми державного правління (президентсько-парламентської чи парламентсько-президентської) відбувається, як відомо, залежно від зміни обсягу державно-владних повноважень президента і парламенту. В Україні такі зміни відбулися в 2006 році відповідно до Закону України "Про внесення змін до Конституції України" від 8 грудня 2006 року. Згідно положень цього закону розширювалися повноваження Верховної Ради України у формуванні персонального складу державних органів (призначенні Прем'єр-міністра України, членів уряду, деяких міністрів і голів державних комітетів (п. 12, 12¹ ст.85 Конституції України із змінами і доповненнями) і водночас обмежувалися в цьому повноваження Президент України. Позбавився він також повноважень утворювати, реорганізовувати та ліквідувати відповідно до закону міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, призначати на посади та звільняти з посад за поданням Прем'єр-міністра України керівників центральних органів виконавчої влади, які не входили до складу уряду. Такі повноваження передавалися Кабінету Міністрів України (п. 9¹, 9² ст.116 Конституції України із змінами і доповненнями) [5, с.26-27, 43].

Поряд з цим шляхом доповнення Конституції України новими положеннями розширювалися повноваження Президента України щодо його впливу на Верховну Раду України. Він наділявся правом дострокового припинення повноважень парламенту України, якщо у Верховній Раді України протягом одного місяця не сформована коаліція депутатських фракцій і протягом шістдесяти днів після відставки Кабінету Міністрів України не сформовано персональний склад уряду України (ч.2 п.1,2 ст. 90 Конституції України із змінами і доповненнями) [5, с. 30-31].

Отже, із такою зміною повноважень між Президентом України, Верховною Радою України і Кабінетом Міністрів України у вирішенні кадрових питань щодо виконавчої гілки влади у їхніх взаємовідносинах підвищувалася роль парламенту України і знижувалася роль Президента України. І таким чином в Україні відбулася зміна форми державного правління із президентсько-парламентської республіки на парламентсько-президентську.

При цьому зауважимо, що за Конституцією України в редакції 2006 року основні функції і повноваження Президента України не зазнали суттєвих змін. До статей Основного Закону держави, які їх закріплювали, зміни не вносилися. Відбувся лише частковий перерозподіл повноважень між органами державної влади. Як за Конституцією України в редакції 1996 р., так і за Конституцією України в редакції 2006 року, Президент України займав і займає особливе місце в системі органів державної влади. Він був і залишився бути главою держави, виступав і виступає від її імені (ч.1 ст. 102 Конституції). Не входячи безпосередньо до жодної з гілок влади, він відповідно до змішаної форми державного правління й умов нежорсткого поділу влади ніс і несе відповідальність за розв'язання стратегічних питань розвитку всіх сфер суспільного життя країни. Поряд з цим він тоді і нині мав і має гарантувати єдність державної влади в умовах її поділу, погоджене функціонування та взаємодію органів державної влади на основі наявності в нього досить широких повноважень у сфері всіх гілок влади. Президент України згідно Конституції України був і залишився гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина (ч. 2 ст. 102) [5, с.35].

Будучи гарантом державного суверенітету і територіальної цілісності України, глава держави наділений такими особливими повноваженнями: він забезпечує державну незалежність, національну безпеку і правонаступництво держави; є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України; здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони держави; очолює Раду національної безпеки і оборони України; приймає рішення про загальну або часткову мобілізацію та введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях у разі загрози нападу, небезпеки державної незалежності України (п. 1,17, 18,20 ст. 106).

За Президентом України, як гарантом Конституції, залишилося право законодавчої ініціативи (ст. 93), підписання законів, прийнятих Верховною Радою України (п. 29 ст. 106), право вето щодо прийнятих парламентом законів (п. 30 ст. 106). Йому надавалося право зупиняти дію актів Кабінету Міністрів України з мотивів їх невідповідності Конституції України з одночасним зверненням до Конституційного Суду України щодо їх консти-

туційності, скасовувати акти Ради міністрів Автономної Республіки Крим (п. 15, 15 ст. 106). Він уповноважений призначати всеукраїнський референдум щодо змін до Конституції України (ст. 156) і проголошувати всеукраїнський референдум за народною ініціативою (п. 6 ст. 106) [5, с. 37, 59].

Недоторканою залишилася конституційна функція Президента України як гаранта прав і свобод людини і громадянина. Не змінилися представницькі повноваження глави держави у внутрішньополітичних і зовнішньополітичних відносинах (п. 1, 2, 3, 4, 5 ст. 106), у сфері судової влади (п. 22, 23 ст. 106, ч. 1 ст. 124, ч. 1 ст. 128), у формуванні прокуратури, складу Ради Національного банку України, складу Національної Ради України з питань телебачення і радіомовлення (п. 11, 12, 13, ст. 106 Конституції) та ін. [5, с. 37, 38, 47, 49].

Таким чином, внесені зміни і доповнення до Конституції України значно розширювали повноваження парламенту України щодо вирішення на державному рівні кадрових питань та посилення його контролю за діяльністю уряду. Проте суттєві повноваження Президента України не зазнали змін. Він зберігав істотні важелі впливу на вироблення та здійснення політичного курсу, особливо в таких сферах, як зовнішньополітичні відносини, національна безпека та оборона країни. Рішення глави держави, ухвалені в рамках його повноважень, передбачених статтею 106 Конституції України в редакції 2006 р., підлягали виконанню іншими органами влади, включаючи й ті, зокрема і Кабінет Міністрів України, які формувався Верховною Радою України.

Література: 1. Конституція України, прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України (ВВР). - 1996. - № 30. - ст. 141.; 2. Конституция Французской Республики // Конституции государств Европы: В 3-х т. / Под ред. Л.А. Окуньова. - М. : Норма, 2001. - Т. 3.; 3. Конституція України : Науково-практичний коментар / Редкол. : В.Я. Тацій (гол. ред.), О.В. Петришин (відп. секретар), Ю.Г. Барабаш та ін. ; Нац. акад. прав. наук. України. - 2-ге вид., переробл. і доп. - Х. ; Право. 2011. - С. 693 - 784, 4. Конституційне право України. Академічний курс: підручник: У 2 \ т. - Т.2 /За заг ред. Ю.С.Шемшученка, - К.; Юридична думка, 2008. С. 338 - 430; 5. Органи державної влади України / Ін-т держави і права

ім. В.М. Корецького НАН України; ред. Т.Б. Онищенко. - К., 2002, - С. 224 - 228, 241 - 246; 6. Скрипник О.Б. Курс сучасного конституційного права України / О.Б. Скрипник; Акад. прав, наук України. - Х.: Право, 2009. - С. 307 - 311; 7. Совгиря О.Б., Шукліна Н.Г. Конституційне право України: повний курс: навч. посіб. / О.Б. Совгиря, Н.Г. Шукліна. - 2-е вид. переробл. - К.: Юрінком Інтер, 2012. - С. 339 - 343, 347 - 356 та ін.; 8. Рудик, П.А. Коментар до конституційних змін : Навч. посіб. 2-е вид. перероб. і доп. - К. : Центр учбової літератури, 2009. - 304 с; 9. Конституція України зі змінами та доповненнями, внесеними Законом України від 8 грудня 2004 року № 2222 - IV. - К.: Атака, 2006. - 64 с.